

Trakt Diory - historia przemysłowa Dzierżoniowa

27-08-2020

Trasą turystyczną, będącą zarazem ścieżką edukacyjną ukazującą dziedzictwo Diory możemy przejść od maja 2018 roku. Rozmieszczone w staromiejskim centrum Dzierżoniowa mosiężne radia (w skali 1:1) „opowiadają” o historii przemysłu radiofonicznego i jego wpływie na rozwój miasta.

Przejęcie całej trasy zajmuje około 30 minut. Polecamy rozpocząć ją od rynku i budynku ratusza, przy którym znajdziemy Pioniera - pierwsze polskie powojenne radio.

Ewa, 1969 r. - odbiornik turystyczno-samochodowy. Jeden z pierwszych w Polsce radioodbiorników przenośnych z zakresem UKF. Od samego początku „Ewa” cieszyła się tak dużym popytem, że sprzedawano ją spod lady. W 1971 r. uznana za jeden z najlepszych produktów rynkowych. Jej kolejne modyfikacje wyszły w 1972 i 1974 r.

Promyk, 1957 r. - to unowocześniona wersja „Pioniera”, w której m.in. zmieniono skalę zegarową na poziomą. Całość montowano w bakelitowej skrzynce. W 1958 r. powstał „Promyk 20402”, który był najdłużej produkowanym w Polsce radiodbiornikiem na lampach uniwersalnych (do 1968 r.). W 1958 r. cena „Promyka” wynosiła 810 zł.

DML-301, 1970 r. - pierwszy z licznej rodziny radiodbiorników, których powstało aż 7 modeli. Różniły się m.in. maskownicą głośnika, kolorem skali i wbudowanym

gramofonem. Do 1973 r. wyprodukowano łącznie 65.466 sztuk.

Pionier U3, 1952 r. - odbiornik lampowy produkowany przez „Diorę” w dwóch rodzajach drewnianych skrzynek. W takich samych montowano także „Mazura”. Litera „U” przy nazwie oznacza odbiornik uniwersalny, przystosowany do sieci prądu stałego i zmiennego. W tamtym czasie istniały jeszcze w Polsce regiony zasilane wyłącznie sieci prądu stałego. Produkcję zakończono w 1956 r.

Ramona, 1961 r. - powstała według pomysłu Jana Kowalczyka, absolwenta Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych we Wrocławiu. Podczas Międzynarodowych Targów Poznańskich w 1961 r. uznana za najbardziej efektowny model polskiej kolekcji. Produkowana w czterech odmianach była przedmiotem eksportu m.in. do Wielkiej Brytanii i Kanady. Przez swój niekonwencjonalny kształt nazywana potocznie „świnką”. Do 1965 r. wyprodukowano 44.456 sztuk.

Rytm, 1966 r. - jeden z pierwszych domowych odbiorników tranzystorowych produkowanych w „Diorze”. Ciekawy wzorniczo, montowany w obudowie z tworzywa sztucznego w kilku wersjach kolorystycznych. Występował także pod nazwą „Rytmus”. Zasilany dwiema płaskimi bateriami o napięciu 4,5 V.

Sonatina, 1957 r. - była ulepszoną wersją „Promyka”, w której obrotowy przełącznik zakresów zmieniono na klawiszowy. Produkowana w politurowanej drewnianej skrzynce ozdobionej jasną wkładką z melaminy, co nadawało jej niepowtarzalny wygląd. Możliwość zasilania z sieci prądu stałego zmiennego. W ciągu 6 lat wyprodukowano blisko 200 tys. sztuk. Jej cena w 1957 r. wynosiła 1250 zł.

Podhale, 1957 r. - jeden z największych i najcięższych aparatów radiowych produkowanych w „Diorze”. Przez zastosowanie superreakcyjnej przystawki „Podhale” było pierwszym radioodbiornikiem w Polsce z zakresem fal ultrakrótkich. Odbiornik posiadał siedmioklawiszowy przełącznik zakresów, w tym m.in. podwójne fale średnie i krótkie oraz dodatkowy klawisz stacji lokalnej. Prócz tego włącznik gramofonu i wyłącznik odbiornika. Dostrajanie stacji odbywało się za pomocą magicznego oka.

Polonez, 1955 r. - jeden z kamieni milowych w historii „Diory”. Pierwszy powojenny radioodbiornik z gramfonem elektrycznym typu GE-53 produkowany w łódzkiej „Fonice”. Odbiornik wytwarzano w dwóch wersjach: „Polonez I” w latach 1955-1957 w liczbie ok. 4.970 sztuk i „Polonez II” z napisem „Radiola” na skali w latach 1956-1958 w liczbie ok. 19.500 sztuk.

Kos, 1960 r. - kamień milowy w rozwoju „Diory”. Mały odbiornik w futurystycznej obudowie z tworzywa sztucznego wytwarzanego w różnych kolorach. Pierwszy produkt „Diory”, w którym zrezygnowano z montażu na szkieletie metalowym, wprowadzając technologię montażu na płytce drukowanej. Po dwóch latach wycofany z produkcji. W 1961 r. kosztował 850 zł.

